

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/75/2017
Identifikačné číslo spisu:	7210226922
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Rudolf Čirč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:7210226922.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rudolfa Čirča a sudcov JUDr. Daniely Švecovej a JUDr. Ivana Machyniaka vo veci žalobkyne R. Ď., nar. XX. XX. XXXX, bývajúcej v T., Y. XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Kerecman s. r. o., so sídlom v Košiciach, Rázusova 1, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Kerecman, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 17C/166/2010, o dovolaní žalobkyne i žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. júna 2016 sp. zn. 6Co/768/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobkyne o d m i e t a.
Dovolanie žalovanej z a m i e t a.
Stranám sa nepriznáva náhrada trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobou podanou na Okresnom súde Košice II 5. 11. 2010 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej zaplattenia náhrady nemajetkovej ujmy v sume 6 000,- Eur za rozhodnutia o väzbe vykonanej od 5. 1. 2000 do 5. 4. 2000 a od 7. 2. 2006 do 7. 10. 2006 a ďalej náhrady nemajetkovej ujmy v sume 100 000,- Eur za nezákonné trestné stíhanie a jeho neprimeranú dĺžku, poukazujúc na to, že trestné stíhanie u nej začalo uznesením o vznesení obvinenia 30. 11. 1999 a skončilo právoplatnosťou rozsudku o oslobodení spod obžaloby dňom 27. 5. 2009.

2. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 7. júla 2014 č. k. 17C/166/2010-613 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 39 300,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu a za nezákonné a neprimerane dlhé trestné stíhanie uznal za opodstatnený. V prípade väzby považoval za primeranú náhradu žalobou uplatnenú sumu 6 000,- Eur, zatiaľ čo v prípade trestného stíhania za primeranú náhradu považoval sumu 33 300,- Eur, preto v prípade tejto náhrady žalobu vo zvyšku zamietol.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne i žalovanej rozsudkom z 28. júna 2016 sp. zn. 6Co/768/2014 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku v časti, v ktorej bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 20 250,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, a v zamietajúcom výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá. Zároveň napadnutý prvoinštančný rozsudok zmenil vo vyhovujúcom výroku v časti nad priznanú sumu 20 250,- Eur do sumy 39 300,- Eur tak, že žalobu v tejto časti zamietol. V odôvodnení rozsudku uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, dospel k správny skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver o splnení zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú rozhodnutím štátneho orgánu v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“), resp. za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2013 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 514/2013 Z. z.). Ďalej uviedol, že podrobné, presvedčivé a vecne správne sú aj dôvody prvoinštančného rozsudku v potvrdenej časti, s ktorými sa stotožňuje a na tieto odkazuje. Pokiaľ však ide o výšku uplatneného nároku na rozdiel od súdu prvej inštancie považoval za primeranú celkovú náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20 250,- Eur, z toho náhradu nemajetkovej ujmy za rozhodnutia o väzbe v sume 6 000,- Eur a za nesprávny úradný postup, spočívajúci v nezákonnosti a neprimeranej dĺžke trestného konania, v sume 14 250,- Eur. V súvislosti so záverom o primeranosti náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na to, že určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy je vecou úvahy súdu, ktorá však nemôže byť svojvoľná a nepreskúmateľná. Vyslovil názor, že primeranosť nemajetkovej ujmy treba vždy posudzovať, resp. určovať aj v kontexte s ďalšími hmotnoprávnymi predpismi, upravujúcimi obdobnú problematiku, napr. so zákonom č. 215/2006 Z. z. Vychádzajúc z uvedeného určenie celkovej výšky náhrady nemajetkovej ujmy odôvodnil tým, že táto by nemala presiahnuť výšku odškodnenia obetí násilného trestného činu s následkami smrti, ktoré v čase jeho rozhodovania predstavovalo sumu 20 250,- eur.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa i žalovaná. Žalobkyňa napadla dovolaním zmeňujúci výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bola žaloba nad priznanú sumu 20 250,- Eur do 39 300,- Eur zamietnutá a časť nadväzujúceho potvrdzujúceho výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti, t. j. nad sumu 39 300,- Eur zamietnutá. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti zmenil a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej sumu 85 750,- Eur, alebo aby ho v tejto časti zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila dovolacím dôvodom vyplývajúcim z ustanovenia § 420 písm. f/ zák. č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej aj „C. s. p.“), t. j. porušením jej práva na spravodlivý proces, a dovolacím dôvodom vyplývajúcim z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) C. s. p., t. j. nesprávnym právnym posúdením veci v otázke, ktorá je podľa jej názoru dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Za takúto otázku označila otázku aplikácie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení od 1. 1. 2013, ktorým bol s účinnosťou od uvedeného dňa zavedený horný limit pre náhradu nemajetkovej ujmy. Vyčítala odvolaciemu súdu, že toto ustanovenie aplikoval napriek tomu, že uplatnený nárok vznikol pred nadobudnutím jeho účinnosti (pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 412/2012 Z. z., ktorým bol novelizovaný zákon č. 514/2003 Z. z. s doplnením § 17 ods. 4), v dôsledku čoho došlo k neprípustnému porušeniu princípu zákazu retroaktivity. Za rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých je táto otázka rozhodovaná rozdielne, označila uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 16. marca 2016 sp. zn. 7 Cdo 262/2015 a rozsudok najvyššieho súdu z 30. septembra 2013 sp. zn. 6 M Cdo 15/2012. Písomným podaním doručeným najvyššiemu súdu 19. 6. 2017 oznámila, že na dovolacom dôvode podľa § 420 písm. f) C. s. p. netrvá a dovolanie nežiada z tohto dovolacieho dôvodu prejsť.

5. Žalovaná napadla dovolaním rozsudok odvolacieho súdu v potvrdzujúcom výroku v časti, v ktorej jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 20 250,- Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žiadala rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila porušením jej práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. a nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. Písomným podaním doručeným dovolaciemu súdu 10. 7. 2017 oznámila, že na dovolacom dôvode uplatnenom

podľa § 420 písm. f) C. s. p. netrvá a žiada rozsudok odvolacieho súdu preskúmať len z dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom namietala vo viacerých právnych otázkach, ktoré podľa jej názoru v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte neboli vyriešené. Išlo o otázky:

1/ či v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. má všeobecný súd právomoc posudzovať prietahy, ku ktorým malo dôjsť v inom konaní pred súdom alebo orgánom verejnej moci.

2/ či premlčanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za rozhodnutie o väzbe má byť posudzované podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb.

3/ či jednoročná premlčacia lehota podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. má objektívny charakter a či v dôsledku toho nedochádza k jej spočítaniu po dobu šiestich mesiacov od podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

4/ či nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe nevzniká, ak si osoba, na ktorej bola väzba vykonaná, väzbu zavinila sama.

5/ či v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. podmienkou priznania nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe je povinnosť podať proti uzneseniu o väzbe sťažnosť alebo iný opravný prostriedok.

6/ či je správna taká aplikácia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., pri ktorej sa vychádza z minimálnej mzdy v čase rozhodovania a nie v čase spáchania skutku (trestného činu).

6. Najvyšší súd (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že obe dovolania boli podané včas (§ 427 C. s. p.), na to oprávnenými osobami (§ 424 C. s. p.), zastúpenými v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

7. Najprv sa však musel vysporiadať s procesnou situáciou, ktorá nastala v súvislosti s písomnými podaniami strán, ktorými oznámili, že netrvajú na dovolacom dôvode uplatnenom podľa § 420 písm. f) C. s. p., a teda ktorými fakticky vzali dovolanie v tejto časti späť. I keď Civilný sporový poriadok neupravuje čiastočné späťvzatie dovolania ale len späťvzatie dovolania ako celku s procesným následkom zastavenia dovolacieho konania, treba podľa názoru dovolacieho súdu, rešpektujúc dispozičnú zásadu vyplývajúcu z čl. 7 ods. 1 C. s. p., tento procesný úkon v zásade (ak tým nedochádza k porušeniu procesných práv druhej strany) akceptovať. Dovolací súd sa preto podanými dovolaniami z hľadiska dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 420 písm. f) nezaoberal, ale vychádzal z toho, že je nimi uplatnený len dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 C. s. p., t. j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

8. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

9. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Pri skúmaní prípustnosti dovolania žalobkyne, ktorá nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom odôvodnila nesprávnym riešením otázky aplikácie § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení od 1. 1. 2013, poukazujúc zároveň na to, že táto otázka je riešená dovolacím súdom rozdielne, dospel dovolací súd k záveru, že nie sú splnené predpoklady prípustnosti dovolania. Od vymedzenej právnej otázky totiž nezáviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, keďže z odôvodnenia jeho rozsudku je dostatočne a bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení od 1. 1. 2013 odvolací súd na daný prípad neaplikoval. Výslovne totiž uviedol, že určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy je vecou úvahy súdu, ktorá však nemôže byť svojvoľná a nepreskúmateľná, a že primeranosť nemajetkovej ujmy treba vždy posudzovať, resp. určovať aj v kontexte s ďalšími hmotnoprávnymi predpismi, upravujúcimi obdobnú problematiku, napr. so zákonom č. 215/2006 Z. z. Okrem toho nebol splnený ani ďalší predpoklad prípustnosti dovolania, a to rozdielne riešenie vymedzenej otázky v rozhodnutiach dovolacieho súdu označených žalobkyňou, pretože aplikáciou § 17 ods. 4 zákona č.

514/2003 Z. z. v znení od 1. 1. 2013 sa najvyšší súd v rozsudku z 30. septembra 2013 sp. zn. 6 M Cdo 15/2012 vôbec nezaoberal, čo napokon žalobkyňa v dovolaní aj sama konštatovala.

11. Prípustnosť dovolania žalovanej z dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. skúmal dovolací súd osobitne u každej ňou vymedzenej právnej otázky, pričom dospel k záveru, že u otázok č. 1/, 3/, 4/, a 6/ nebol splnený predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z § 421 ods. 1 C. s. p., a to že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od ich vyriešenia.

12. Od otázky č. 1 (či v konaní o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. má všeobecný súd právomoc posudzovať prieťahy, ku ktorým malo dôjsť v inom konaní pred súdom alebo orgánom verejnej moci) rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo, pretože túto otázku odvolací súd neriešil, resp. svoju právomoc, či kompetenciu zaoberať sa základnými predpokladmi zodpovednosti za uplatnenú nemajetkovú ujmu a v rámci nich aj predpokladom existencie nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v neprimeranej dĺžke trestného konania, nijako v dovolaní napadnutom rozsudku nespochybnil. Napriek tomu však dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že od otázky právomoci súdu, pre určenie ktorej je rozhodujúci predmet sporu, treba odlišovať otázku viazanosti súdu pri riešení tzv. predbežných otázok v zmysle § 135 Občianskeho súdneho poriadku platného v čase rozhodovania odvolacieho súdu.

13. Rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo ani od otázky č. 3/ (či jednoročná premlčacia lehota podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. má objektívny charakter a či v dôsledku toho nedochádza k jej spočívaniu po dobu šiestich mesiacov od podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody), keďže premlčanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o väzbe posudzoval podľa Občianskeho zákonníka. Odvolací súd sa touto otázkou zaoberal len subsidiárne majúci za to, že ani v prípade, že by sa premlčanie malo posudzovať podľa § 23 uvedeného zákona, k premlčaniu by nedošlo, pretože táto lehota od podania žiadosti spočívala. Aj v tomto prípade dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že ak by uvedené ustanovenie bolo vo veci relevantné, spočívanie tejto lehoty nastáva a ide o subjektívnu lehotu - objektívna desaťročná lehota tu neprichádza do úvahy (por. Štefan Luby, *Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím alebo úradným postupom*, Obzor Bratislava 1971, str. 121).

14. Predpoklad prípustnosti dovolania spočívajúci v tom, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci sa týkalo otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nebol splnený ani u otázky č. 4/ (či nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe nevzniká, ak si osoba, na ktorej bola väzba vykonaná, väzbu zavinila sama). Odvolací súd totiž nespochybnil takú interpretáciu zákona č. 58/1969 Zb., resp. zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorej nárok, v prípade zavinenia väzby, nevzniká. V predmetnej veci však dospel na základe skutkových zistení ku skutkovému záveru, že žalobkyňa si väzbu nezavinila. Žalovaná predmetnou otázkou v skutočnosti namietala skutkový záver odvolacieho súdu o nezavinení väzby žalobkyňou, ktorý dovolací súd nemôže preskúmať, pretože je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 C. s. p.).

15. Prípustnosť dovolania nebola spôsobilá založiť ani otázka č. 6 (či je správna taká aplikácia § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení od 1. 1. 2013, pri ktorej sa vychádza z minimálnej mzdy v čase rozhodovania a nie v čase spáchania skutku /trestného činu/), pretože od otázky správnej aplikácie označeného ustanovenia rozhodnutie odvolacieho súdu nezáviselo, keďže, ako už bolo uvedené, toto ustanovenie vôbec neaplikoval. Celkovú výšku náhrady nemajetkovej ujmy určil voľnou úvahou používajúc ako kritérium na jej určenie odkaz na zákon č. 215/2006 Z. z. a v rámci tejto úvahy vychádzal z aktuálnej výšky minimálnej mzdy.

16. Predpoklady prípustnosti dovolania žalovanej vyplývajúce z § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p. však boli splnené pri otázkach č. 2/ a č. 5/, pretože od týchto otázok rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo a v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu v čase rozhodovania odvolacieho súdu (28. júna 2016) ešte neboli vyriešené. Dovolací súd preto v týchto otázkach podrobil rozsudok odvolacieho súdu meritórnemu dovolaciemu prieskumu. Pristúpil teda k posúdeniu dôvodnosti dovolania žalovanej z hľadiska

uplatneného dovolacieho dôvodu, t. j. z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom v uvedených právnych otázkach vo väzbe na zistený skutkový stav.

17. Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd otázku č. 2/ (či premlčanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za rozhodnutie o väzbe má byť posudzované podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb.) vyriešil správne, keď premlčanie nároku posudzoval podľa Občianskeho zákonníka. Zákon č. 58/1969 Zb. totiž náhradu nemajetkovej ujmy neupravoval, a teda nepoznal. Na tom nič nemení skutočnosť, že odškodnenie vo forme náhrady škody ako peňažného plnenia pripúšťal pri bolesti a sťažení spoločenského uplatnenia, ktoré vo svojej podstate mali povahu ujmy nemajetkovej. Premlčanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za rozhodnutie o väzbe preto nemôže byť posudzované podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb., ale ho treba posudzovať podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktorého subsidiárne použitie upravoval § 20 zákona č. 58/1969 Zb. Nemožnosť priznania náhrady nemajetkovej ujmy pri zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o väzbe podľa zákona č. 58/1969 Zb. z dôvodu, že tento zákon takúto náhradu neupravoval, konštatoval najvyšší súd už v rozsudku z 31. mája 2007 sp. zn. 4 Cdo 177/2005, v ktorom práve z tohto dôvodu vyslovil názor o možnosti jej priznania aplikáciou čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, majúcim prednosť pred vnútroštátnou právnou úpravou. V súvislosti s otázkou premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb. poukazuje dovolací súd aj na uznesenie najvyššieho súdu z 22. 11. 2017 sp. zn. 7 Cdo 194/2016, v ktorom najvyšší súd vyslovil názor, že zákon č. 58/1969 Zb. mal vo vzťahu k Občianskemu zákonníku povahu osobitného predpisu, čo zjavne mohlo platiť len na otázky upravované oboma týmito predpismi. O prípad takejto konkurencie nešlo pri práve na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktoré zákon č. 58/1969 Zb. nepoznal. Preto muselo byť logicky vylúčené tiež to, aby mohol upraviť aj podmienky výkonu ním nepoznaného práva (vrátane premlčania).

18. Aj otázku č. 5/ (či v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. podmienkou priznania nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe je povinnosť podať proti uzneseniu o väzbe sťažnosť alebo iný opravný prostriedok) posúdil odvolací súd správne, pokiaľ vychádzal z takého výkladu príslušných ustanovení uvedeného zákona, podľa ktorého tento nárok takto podmienený nie je. Výplýva to priamo zo znenia § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe nepodmieňuje povinnosťou podať proti uzneseniu o väzbe sťažnosť alebo iný opravný prostriedok a nepodanie sťažnosti alebo iného opravného prostriedku proti rozhodnutiu o väzbe neuvádza ani ako okolnosť vylučujúcu vznik takéhoto práva, ktoré okolnosti inak taxatívne vymenúva odsek 6 tohto ustanovenia. Ustanovenie § 8 zákona č. 514/2003 Z. z. má povahu špeciálnej úpravy voči § 6 tohto zákona upravujúceho právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, podľa ktorého by sa postupovalo vtedy, ak by rozhodnutie o väzbe bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť. Pre vznik zodpovednosti podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z. z. sa nevyžaduje, aby rozhodnutie o vzatí do väzby bolo pre nezákonnosť zrušené. Podstatné je, či poškodený na základe väzobného rozhodnutia väzbu skutočne vykonal a či mu v príčinnej súvislosti s tým vznikla škoda, pričom rozhodujúcou okolnosťou je spôsob skončenia (výsledok) trestného konania.

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne ako neprípustné odmietol (§ 447 písm. c/ C. s. p.) a dovolanie žalovanej ako nedôvodné zamietol (§ 448 C. s. p.).

20. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol tak, že vzhľadom na čiastočný úspech, resp. neúspech oboch strán, im ich náhradu nepriznal (§ 255 ods. 2 C. s. p.).

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.